

Vlevo: úžasná satira na pulty všech trafik, vpravo: nenávist, kterou nesnese ani web Alaina Sorala

Autor: Jean Marois

Alain Finkelkraut se nedávno **nechal slyšet**: „Soral je tou vůbec nejnebezpečnější a nejzlověstnější postavou francouzského veřejného života.“ Abychom plně porozuměli významu jeho slov, musíme nejprve vědět, kdo je to Alain Finkelkraut – a také kdo je to Alain Soral.

Finkelkraut patří k nejvlivnějším neokonzervativcům ve Francii. Tento někdejší trockista se dnes označuje za nacionalistu. Dokonale tak ztělesňuje to, co Soral nazývá *nacionálním sionismem*, ideologii s novým nátěrem, masivně propagovanou židovskými „intelektuály“ i komentátory v médiích. Ti poté, co nejprve halasně vyzývali ke zrušení hranic a zaplavení Evropy masami imigrantů, nabádají dnes Francouze, aby si vzali příklad z Izraele a jeho nakládání s muslimy.

„Finky“, jak mu škádlivě říkáme, krom toho ale symbolizuje také aroganci etnocentrických Židů, kteří dostávají v televizních pořadech fakticky neomezený prostor, aby si mohli postěžovat na antisemitismus a nový holocaust, který jistě číhá hned za rohem. Je pravda, že když Finkelkraut vystrčí nos na shromáždění Žlutých vest, uslyší nelichotivé „*Sale sioniste!*“ („*Špinavý sionisto!*“), což jak všichni řádní lidé vědí, ve skutečnosti znamená „*Sale juif!*“ („*Špinavý Žide!*“), a to zas na oplátku není nic menšího než potenciální holocaust. A tak pokaždé, když Finkelkrautovi někdo na ulici spílá, což se čas od času stává, je to z toho ohromný poprask a samotný prezident musí vydat **náležitou deklaraci**: „Antisemitské urážky,

jejichž byl terčem, jsou naprostým popřením všeho, čím jsme a co z nás dělá tak úžasný národ. Nehodláme je proto tolerovat.“ Takhle důležitý tedy pan Finkelkraut je! A abych nezapomněl: Finkelkraut byl zvolen do prestižní Académie Française, čímž se zařadil mezi tzv. „Nesmrtelné“, jakkoliv není zcela jasné, čím si to zasloužil. Podobně jako Bernard-Henri Lévy ale i Finkelkraut píše knížky, jejichž čtenost klesá úměrně jejich stále masivnější propagaci.

Alain Soral je skutečně jedním z pro nacionální sionisty nejnebezpečnějších lidí a francouzský mediálně-finančně-politický komplex se vcelku právem obává „*soralisation des esprits*“ (*soralizace myslí*). Tento výraz se objevil v posledních týdnech s tím, jak Soralovo jméno stále častěji zaznívá z hrdel Žlutých vest. Nacionální sionisté tak nedokázali skrýt své nadšení, když se z úsečné zprávy národní tiskové agentury AFP 15. dubna dozvěděli, že Soral byl odsouzen k jednomu roku odnětí svobody „*pour contestation de l'existence de la Shoah*“ („za popírání existence holokaustu“). Tato skutková podle mě dává smysl snad jedině tehdy, je-li holokaust Bohem.

Poslechněte si Soralovu reakci na jeho rozsudek s anglickými titulky (původní odkaz Youtube zablokoval a video není dostupné – pozn. DP):

Jeho zločinem bylo uveřejnění parodie obálky satirického *Charlie Hebdo* na stránkách své organizace „Égalité et Réconciliation“, která se vysmívala mytologii šoa. Původní verze obálky (úvodní obrázek vlevo) vyšla po teroristických útocích v Belgii v březnu 2016, při nichž zahynulo 35 lidí a 300 jich bylo zraněno. Podle soudce je však toto dílko chráněno svobodou projevu, zatímco parodie na něj se dopouští zločinu, který „ocenil“ rokem za mřížemi, a to navíc nikoliv pro jejího tvůrce, ale muže, jehož organizace karikaturu umístila na internet.

Nejde o první Soralovo odsouzení. V posledních letech čelil více než šesti desítkám žalob a byl odsouzen k peněžitým trestům v celkové výši 371 000 eur. Zajímavé je, že nikdy nebyl odsouzen za obsah svých knih ani videí, ale za karikatury a obrázky na svém webu. Podívejte se na několik příkladů:

Těžko najít lepší byznys...

...než šoa byznys.

Loni stanul Soral znovu před soudem za koláž, na které za Emmanuelem Macronem s jeho volebním sloganem „En Marche“ stojí tři jeho dobré sudičky, jistě jen náhodou Židé: Jacob Rothschild (Macron pracoval v rotschildovské bance), Jacques Attali (už od Mitterrandových dob prezidentský poradce, který se chlubí tím, že „Macrona vysadil do třmenů“) a Patrick Drahi (izraelský mediální magnát, jehož média Macrona Francouzům takřkajíc nacpala do „chřtánů“).

Soral byl tohoto obvinění zproštěn, protože tento obrázek tweetnul také jistý člen Socialistické strany jménem Gérard Filoche (později se omluvil) a francouzské soudy dost dobře nemohly odsoudit jednoho muže a druhého nechat na pokoji.

Esejista Soral je autorem populární polemických textů jako *Vers la féminisation? – Démontage d'un complot antidémocratique* („Směřujeme k feminizaci? – Analýza protidemokratického komplotu“). Jeho kniha *Comprendre l'Empire: Demain la gouvernance mondiale ou la Révolte des nations* („K pochopení impéria: Nastávající globální vláda nebo povstání národů“) z roku 2011 ho katapultovala do pozice jednoho z nejpronikavějších kritiků americko-sionistické machiavelistické arogance.

Od té doby natočil Soral přes stovku delších videí, v nichž komentuje současné dění. Některé z nich vidělo přes půl milionu lidí, na francouzské poměry astronomické číslo. Má nesmírné nadání rozebírat politickou džungli i sociální otázky způsobem, který jde do hloubky, spojuje jednotlivé nitky narativu, ale přesto zůstává snadno srozumitelný. Prostými slovy odhaluje démonické plány našich elit i lži médií hlavního proudu. Nebojí se ani kritizovat onu židovskou superschopnost, již Gilad Atzmon definuje jako „schopnost umlčet kritiky židovské moci“ (Soralovo nakladatelství KontreKulture mimochodem do francouzštiny přeložilo Atzmonovy knížky).

Hebrejské Macronovy sudičky

Soral se stal nejhlasitějším kritikem „diktatury CRIF“ (Conseil representative des Institutions juives), francouzské obdoby amerických židovských skupin AIPAC a ADL, ale jakoby spojených do jedné. Díky práci Sorala a jeho investigativců se tak doslova miliony Francouzů dozvěděly o nemravně mocné židovské lobby CRIF a jejích nekalých pokusech dosáhnout pod záminkou boje proti „antisemitismu“ kriminalizace veškeré kritiky Izraele i židovské moci.

Kdysi jsem Sorala přirovnal k vymítačům ďábla: dokáže totiž jen samotnými svými slovy přinutit demony, aby vyšli na světlo a odhalili svou existenci. I proto se pro naše zkorumpované politické elity a jejich mediální cirkus stal černou ovčí a hromosvodem jejich nenávisti. V roce 2014 premiér Manuel Valls vyhlásil Soralovi a jeho příteli, komiku Dieudonnému válku, která se měla stát prioritou státu. Tato nepokrytá zuřivost politika, který v židovském rozhlasovém pořadu deklaroval své „věčné pouto k Izraeli prostřednictvím své manželky“, slouží právě tak Soralovi ke cti, jako Vallsovi k ostudě – tím spíš po jeho

hanebném útěku do rodného Katalánska, kam se stáhl po rozvodu.

Každý další proces Soralovi jen dodává sílu, protože přináší hmatatelný další důkaz pravdivosti jeho slov. Sorala se jeho nepřátelé tolik bojí i proto, že se za nic neomlouvá. Velmi pravděpodobně se stane prvním Francouzem, uvězněným za politickou karikaturu, a tím pádem také živoucím důkazem toho, že francouzská demokracie je mrtvá. Jeden rok za mřížemi je ostatně vše, co potřebuje k sepsání své nejnovější knihy: *Mon Combat*.

Článek Jeana Maroise *Prison for a Cartoon in the France of Voltaire* vyšel na stránkách Unz Review 2. května 2019